

ливъ. Ура!—извикватъ всички и запѣватъ военни пѣсни и „Шуми Марица“.

Настъпва нощта. Всички се готвятъ. На сутринята се очаква грозно нападение. Рано преди зори долините и съседните зашумени бърда оживяватъ. Врагътъ изважда тритѣ колони и ги прѣска въ верига. Една турска батарея е изнесена на ржце върху Орлово гнѣздо и открива силенъ огънь. Веригитѣ настъпватъ пълзишкомъ, но огънятъ отъ св. Никола и отъ жгловитѣ страни на позицията ги смита и разрѣдва. Нови колони се прѣскаатъ въ вериги. Въпрѣки руско-българския огънь турскитѣ вериги достигатъ шосето. Колкото веригитѣ се приближаватъ, толкова стрелбата се сгъстява, докато се обърне въ стихийно адско бучение. Изведнажъ турскитѣ барабани заиграватъ, тръбитѣ тръбятъ по цѣлата линия, доловетѣ ечатъ и ревоветѣ „Аллахъ, Аллахъ“ огласяватъ въздуха. Турцитѣ като бѣсни налитатъ къмъ окопитѣ. Дружно „ура“ съ вѣрни залпове, съ откъртени и търкулнати отъ височината камъни разлюлява турската стена. Орловци ги посипватъ съ ржчни бомби. Атаката е отбита. Убийствения огънь разрѣдва веригитѣ и напъна отслабва. Редоветѣ се объркватъ и нападателитѣ хукватъ да бѣгатъ надолу по урвата, като оставятъ всичкитѣ си убити и раниени. Но радостята на опълченцитѣ не трая много. Настъпватъ нови вериги, иде новъ ударъ. И той бива отблъснатъ. Нарездатъ се трети, четвърти, пети. . . . Боятъ достига най-голѣма сила. Но контраатакитѣ и сполучливата стрелба спасяватъ положението.

До обѣдъ опасността още не бѣше избѣгната, макаръ че всички атаки бѣха отбити. Опъл-